

עליה ביאה גמורה, אלא בהעראה לחוד, ולכן טהור לגמרי.
 שנינו במשנה: ומוֹדִים חֲכָמִים לְרַבִּי עֲקִיבָא בְּרוּאָה פְּתָם שִׁמְטָא
 את בועלה.
 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בביאור הודאת חכמים: אָמַר רַב, הכוונה היא שחכמים מודים שהרואה כחם מטמאה את בועלה לְמַפְרַע, כלומר, כל שבעלה תוך מעת לעת למציאת הכתם, וְרַבִּי מֵאִיר הִיא - וחכמים היינו רבי מאיר, המחמיר לענין כתמים, ולכן גם לענין טומאת מעת לעת למפרע סובר שאף שאם ראתה אין מטמאים את בועלה למפרע, במצאה כחם מטמאים אותה.
 וְשִׁמְוֵאל אָמַר, הכוונה היא, שחכמים מודים שהרואה כחם מטמאה את הבועלה מִכָּאן - ומזמן מציאת הכתם וְלִהְבָּא, אבל לא את הבועלה תוך מעת לעת, וְרַבְּנָן הִיא - וחכמים המזכירים במשנה הם חכמים החולקים על רבי מאיר, וסוברים שאין להחמיר בכתמים יותר מבראיה ממש.
 תמדה הגמרא על שמואל: מִכָּאן וְלִהְבָּא פְּשִׁיטָא שִׁמְטָא את בועלה.
 מתרצת הגמרא: מהו דְתִימָא הוּאִיל וְטוּמַת מַעַת לְעַת רַק מִדְּרַבְּנָן הִיא, שמדאורייתא אינה טמאה אלא משעת ראייתה ואילך, וְטוּמַת פְּתָמִים מִדְּרַבְּנָן, שמדאורייתא אין האשה נטמאת אלא בראייה בהרגשה, ואם כן מה מַעַת לְעַת לא מִטְּמָאָה אֵת בּוּעֵלָה לְדַעַת חֲכָמִים, אֵף כְּתָמִים לֹא מִטְּמָאָה אֵת בּוּעֵלָה מִכָּאן וְלִהְבָּא, כיון שאינה טמאה אלא מדרבנן, קָא מְשַׁמְעֵ לָן הֵתְנָא בְּמִשְׁנַתוֹ שֶׁאֵין הַדְּבַר כֵּן, אלא הרואה כחם מטמאה את בועלה מכאן ולהבא.
 מקשה הגמרא: וְאִימָא הִכִּי נָמִי - ושואל באמת נאמר כן, שכשם שסוברים חכמים בטומאת מעת לעת שלא גזרו טומאה על הבועלה, כמו כן לא גזרו בטומאת כתמים.
 מתרצת הגמרא: הֵתְנָא בטומאת מעת לעת, אֵין שׁוֹר שְׁחֹט לְפָנֶיךָ, כלומר, במעת לעת קודם הראייה אין סיבה לפניך לטמאותה, שהרי לא ראתה אז דם, ואין זה אלא סייג שעשו חכמים לחשוש שמה ראתה דם, ולכן סוברים חכמים שאין להחמיר בזה לענין הבועל, אבל הֵבָא בטומאת כתמים, יֵשׁ שׁוֹר שְׁחֹט לְפָנֶיךָ, כלומר, יש לפניך כחם שוראי בא מגופה, ולכן טומאתה חמורה יותר מטומאת מעת לעת ואף ששתי הטומאות מדרבנן, ולכן גם הבועלה מכאן ולהבא טמא טומאת בועל נדה.
 הגמרא מביאה שאמוראים נוספים נחלקו בפירוש כוונת התנא: וְכֵן אָמַר רִישׁ לְקִישׁ כְּדַבְּרֵי רַב, שכוונת התנא היא שמודים חכמים ששטמאה את בועלה לְמַפְרַע כל מעת לעת למציאת הכתם, וְרַבִּי מֵאִיר הִיא. וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, כוונתו היא שחכמים מודים ששטמאה מִכָּאן וְלִהְבָּא, וְרַבְּנָן הִיא, וכפי שפירש שמואל.

משנה

המשנה תבאר שכל אשה בחזקת טהרה לבעלה, ואינה צריכה בדיקה קודם תשמיש: כֹּל הַנְּשִׂימִים בְּחֻזְקַת טְהוּרָה לְבַעֲלֵיהוֹן, ואינן צריכות לבדוק עצמן קודם תשמיש. וכן אנשים חֲבָאִין מִן הַדְּרֹךְ, נְשִׂיחֵן לְהֵן בְּחֻזְקַת טְהוּרָה, ויכולים לשמש עמון בלא בדיקה.

נמרא

שואלת הגמרא: לָמָּה לִיָּה לְמַתְנֵי - מדוע הוצרך התנא לחזור ולשנות שהֲבָאִין מִן הַדְּרֹךְ נְשִׂיחֵן בחזקת טהרה, והלא בכלל כל הנשים הן.
 משיבה הגמרא: אילו שנינו רק את הרישא, סָלְקָא דְעִתְיָךְ אֲמִינָא, הֵנִי מִלִּי - דברים אלו שכל אשה בחזקת טהרה דווקא וְהִבָּא דְאִתְיָה בְּמַתָּא - באופן שנמצא בעלה בעיר, דְרַמְיָא אֲנַפְשָׁה וְכִרְקָה - שיש עליה עול לבדוק עצמה, ובודאי היא הרגישה בהרגשת ראייה בדיקה עצמה, ויודעת אם טמאה היא או טהורה, ולכן בחזקת טהורה היא ואינה צריכה לבדוק עצמה קודם תשמיש, אֲבָל הִיבָא דְלִיתְיָה בְּמַתָּא - אבל באופן שאין בעלה בעיר, דְלֵא רַמְיָא אֲנַפְשָׁה - שאין מוטל עליה עול לבדוק כשמרגישה, לֹא - אינה בחזקת המשך בעמוד קמז

שָׁמָא כְּרַבִּי עֲקִיבָא אֲתָם אוֹמְרִים, שְׁמַטְמָאָה אֵת בּוּעֵלָה כֹּל שבעלה תוך מעת לעת לראייתה, ולכן אינכם צריכים לשיעור 'אחר זמן' שכל מעת לעת דינו שיהיה.
 אָמְרוּ לוֹ הַחֲכָמִים, לֹא שְׁמַעְנוּ הַשִּׁיעוֹר וְלֹכֵן לֹא פִירְשְׁנוּהוּ, אמנם סוברים אנו כחכמים המחלקים בין בדיקה 'אחר זמן' לבדיקה 'אחר אחר זמן', וצריכים אנו לדעת השיעור של 'אחר זמן'.
 אָמַר לָהֶם רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי צְדוּקָה, כִּד פְּרָשׁוּ (את השיעור) חֲכָמִים בְּבִבְנָה, לֹא שְׁהֵתָה קוֹדֵם בְּדִיקָתָה שִׁמְצָאָה בַּה דֵם כֹּל כֵּךְ זִמְן כְּרִי שְׁתֵּרֵד מִן הַמַּטָּה וְתֵרִיחַ אֵת פְּנִיָּה, אלא בדיקה עצמה בעודה במיטה, אף ששהתה ליטול העד מתחת הכר או הכסת, תוֹךְ זְמַן 'אחר אותים' הוּא זֶה, וְיִמְאִין שְׁנִיחָם שִׁבְעַת יָמִים מְסַפְקָ, וְפְטוּרִין מִקְרָבָן חֲטָא, וְחִיבִין בְּאֵשֶׁם תְּלוּי.
 שְׁהֵתָה קוֹדֵם בְּדִיקָתָה כְּרִי שְׁתֵּרֵד מִן הַמַּטָּה וְתֵרִיחַ אֵת פְּנִיָּה, שזמן גדול הוא יותר מהושטת היד ובדיקה, אַחַר הַזְמַן הוּא זֶה, כלומר, 'אחר אחר הזמן' הוא. וְכֵן בְּשִׁשְׁהֵתָה קוֹדֵם בְּדִיקָתָה יוֹתֵר מִזְמַן זֶה, עַד מַעַת לְעַת לְבַעֲלָהּ, וּמְסַפְקָה לְפָקִידָה - והיתה הבעילה בין פקידה לפקידה, כלומר בין בדיקה זו ושמצאה דם לבדיקה הקודמת, ולא בדיקה בין הבעילה לבדיקה זו ומצאה טהור, בּוּעֵלָה מְטַמָּא רַק מִשׁוּם מַעַת לְבַעֲלָהּ, והיינו טומאת יום אחד בלבד, כיון שנגע בה תוך מעת לעת לראיית הדם, ואִינוּ מְטַמָּא מִשׁוּם בּוּעֵל נְדָה טוּמַת שִׁבְעַת יָמִים. רַבִּי עֲקִיבָא חוֹלֵק וְאָמַר, אֵף מְטַמָּא הַבּוּעֵל אוֹתָה תוֹךְ מַעַת לְעַת, טוּמַת שִׁבְעַת יָמִים מִשׁוּם בּוּעֵל נְדָה. שִׁטָּה שְׁלִישִׁית: רַבִּי יְהוּדָה בְּנֵי שֶׁל רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זַבְּאִי אוֹמְרִים, בְּעֵלָה נִכְנָס לְהִיכָל וּמְקַטֵּיר קְטוּרָת - בעלה טהור לגמרי, ואף מותר לו להכנס למקדש ולהקטיר קטורת.
 הגמרא מסיימת את ראייתה מהברייתא לשיטת רב חסדא: בְּשֶׁלְמָא לְרַב חֲסִדָּא הֵינֵנו דְמַטְהֵרִי רַבְּנָן - מובן הדבר לשיטת רב חסדא הסיבר שאם בדיקה בתוך זמן 'כדי שתירד מן המטה ותודיח פנייה' הרי זה 'אחר אחר זמן', שנחלקו בו חכמים ורבי עקיבא, שכלן שנינו בברייתא שלדעת חכמים אם בדיקה בתוך זמן זה בועלה טהור מטומאת בועל נדה. אֲלָא לְרַב אֲשִׁי הַסוֹבֵר שֶׁאֵם מוֹכֵן עַד בִּידָה, אוֹי אֵף בְּתוֹךְ 'כדי שתירד מן המטה ותודיח פנייה' נחשב ל'אחר זמן', אֲמַרָא מְטַהֵרִי רַבְּנָן - מדוע טיהרו חכמים את הבועל אם בדיקה עצמה בתוך זמן זה. וְכִי תִימָא - ואם תאמר לפרש שהברייתא עוסקת באופן דְאֵין עַד בִּידָה, אלא צריכה ליטול עד מתחת הכר או הכסת, ואז גם לדעת רב אשי אם בדיקה עצמה תוך כדי שתירד מן המטה הרי זה 'אחר אחר זמן', אין לפרש כן, משום דהִיא עַד בִּידָה וְאֵין עַד בִּידָה מִיבְעֵי לִיָּה - חכמים היו צריכים לפרש שמדובר שאין עד בידה, אבל אם עד בידה ובדיקה עצמה תוך כדי שתירד מן המטה ותבדוק בו הרי זה 'אחר זמן', וגם הבעל טמא מספק שבעת ימים, ואיך תתמו חכמים דברייהם, והלא עלולה לצאת מכך תקלה, שיטענו לומר שגם אם עד בידה אם שהתה כדי לירד מן המטה קודם שבדיקה עצמה, אין בועלה טמא שבעת ימים. מסיימת הגמרא: אֲכֵן קְשִׁיָּא עַל רַב אֲשִׁי מַהֲבִייתָא.
 שנינו בברייתא: רַבִּי יְהוּדָה בְּנֵי שֶׁל רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זַבְּאִי אוֹמְרִים בְּעֵלָה נִכְנָס לְהִיכָל וּמְקַטֵּיר קְטוּרָת.
 מקשה הגמרא: וְתִפְסוּק לִיָּה דְהִוָּה נִזְגַע בְּמַעַת לְעַת שְׁבַנְדָּה - גם אם סובר רבי יהודה שלא גזרו על הבועל אותה תוך מעת לעת לבדיקתה שיהא טמא טומאת בועל נדה, הלא יש לטמאותו טומאת יום אחד שהרי נגע בה תוך מעת לעת.
 מתרצת הגמרא: הוּא דְאָמַר - רבי יהודה סבר בְּשִׁמְיָא, דְאָמַר (לעיל ב.א.) כֹּל הַנְּשִׂימִים עֲשִׂינוּ - די לנו אם נאמר ששטמאות תרומה וטהרות שיגעו בהן משעת ראייה ואילך, ואין חוששים שמא קודם לכן כבר היה הדם בבית החיצון ואם היתה בודקת היתה רואה אותו. שוב מקשה הגמרא: וְתִפְסוּק לִיָּה - הלא גם בלא טומאת נוגע בנדה יש לו להיות טמא משום דְהִוָּה בְּעַל קְרִי, ואיך אמר רבי יהודה שמוותר להכנס למקדש בלא טבילה.
 מתרצת הגמרא: הַבְּרִייתָא עוֹסֶקת בְּשִׁלְמָא וְגַמְרִי בִּיאָתוֹ - שלא בא

המשך ביאור למסכת נדה ליום שלישי עמ' א

1 טהרה, שמא הרגישה ולא בדקה עצמה, ולכן אינה יודעת שטמאה
2 היא, קא משמע לן – משמיענו התנא במשנתנו שאין הדבר כן, אלא
3 אף הבא מן הדרך אשתו בחזקת טהרה, ואינה צריכה בדיקה קודם
4 תשמיש.
5 הגמרא מגבילה את החזקה האמורה במשנתנו: אָמַר רִישׁ לְקִישׁ
6 מְשֻׁם רַבִּי יְהוּדָה נְשִׂיאָהּ, וְהוּא שָׁבָא בַעֲלָה מִן הַדֶּרֶךְ וּמִצָּאָהּ בְּתוֹךְ
7 יָמֵי עוֹנָתָה – עונת רוב נשים, והיינו בתוך שלושים יום לראייתה
8 הקודמת, אבל אם כבר עברו שלושים יום, אינה בחזקת טהרה.
9 רב הונא מוסיף הגבלה נוספת: אָמַר רַב הוֹנָא, לֹא שָׁנּוּ שְׂכַל אִשָּׁה
10 בחזקת טהרה, כל שמצאה בעלה בתוך ימי עונתה, אֵלָּא באשה
11 שְׂאִין לָהּ וְסֵת קְבוּעַ לְרֵאִיִּית דָּם, אֲכָל יֵשׁ לָהּ וְסֵת קְבוּעַ, אָסוּר
12 בעלה לְשִׁמִּישׁ עִמָּה בְּלֹא בְדִיקָה.
13 תמדה הגמרא: כְּלַפִּי לִיָּיא – להיכן פונה דבר זה, והלא אֲדַרְבָּהּ,
14 אֵיפְכָא מְסַתְבָּרָא – ההיפך הוא המסתבר, שאם אֵין לָהּ וְסֵת אינה
15 בחזקת טהרה, משום דְאֵימָא חֵזְאֵי – שבכל זמן יש לומר שמא ראתה
16 דם ונטמאה, אבל יֵשׁ לָהּ וְסֵת, וְסֵת קְבִיעַ לָהּ – קבוע הזמן שרואה,
17 וכל שלא הגיע זמן זה אין לחשוש שמא ראתה, ובחזקת טהרה היא.
18 הגמרא מתקנת את דברי רב הונא: אֵלָּא אֵי אֵיְתָמַר הָכִי אֵיְתָמַר –
19 אלא מזה שנאמר בשם רב הונא, בעל כרחך שכך נאמר, אָמַר רַב
20 הוֹנָא, לֹא שָׁנּוּ שְׂכַל אִשָּׁה בחזקת טהרה לבעלה כל שמצאה בתוך

21 ימי עונתה, אֵלָּא שְׂלֹא הִגִּיעַ שְׁעַת וְסֵתָהּ – הזמן שרגילה לראות בו
22 בשעה שהיה בעלה בדרך, אֲכָל אם הִגִּיעַ שְׁעַת וְסֵתָהּ כשהיה בדרך,
23 אזי כשבא מן הדרך הרי היא אָסוּרָה לו, שחזקה שהוסת באה בזמנה
24 הקבוע.
25 מבארת הגמרא: קְסָבַר – רב הונא סבר וְסֵתוֹת דְאֵוֹרִיִּיתָא – אותה
26 בדיקה שהצריכה לאשה לבדוק עצמה בשעת וסתה היא
27 מדאורייתא, ואם לא בדקה עצמה הלכה למשה מסיני שהיא טמאה
28 מספק.
29 הגמרא מביאה דעה חולקת: רַבָּה בַר בַּר חֲנָה, אָמַר, אֲפִילוּ הִגִּיעַ
30 שְׁעַת וְסֵתָהּ בִּשְׂעָה שהיה בעלה בדרך, נְמִי מוֹתֶרֶת – גם באופן זה
31 מותרת לבעלה בלא בדיקה, שבחזקת טהרה היא.
32 מבארת הגמרא: קְסָבַר רַבָּה בַר בַּר חֲנָה, וְסֵתוֹת דְרַבְּנָן – חיוב
33 בדיקה בשעת וסתה אינה אלא תקנת חכמים, אבל מן התורה אינה
34 צריכה לחשוש שמא ראתה, וכיון שחיוב הבדיקה הוא רק מדרבנן,
35 כל שלא היה בעלה בעיר ביום וסתה ואין יודע אם בדקה עצמה ביום
36 וסתה או לא, אין מסתפקים על טהרתה, אלא מחזיקים אותה בחזקת
37 טהרה.
38 הגמרא מביאה גירסא אחרת במחלוקת האמוראים: רַב אֵשִׁי מְתַנֵּי
39 הָכִי – שנה כך את דברי האמוראים, אָמַר רַב הוֹנָא,

נדה - דף טו עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה - עוז והדר" (ליום שלישי) קלה

46 הגמרא: וְהָא הָכָא בפירות החבר, דהפירות וְדָא מְבַל הן מתחילתם,
 47 שהרי רואים אנו שממורחין הן ונגמרה מלאכתן, וְסָפֵק מְעוֹשֵׁר על
 48 ידי החבר, סָפֵק אֵינוּ מְעוֹשֵׁר, וְקָאָרְי - ובא סָפֵק שמא עישרם
 49 וּמוֹצִיא מִיַּד וְדָא טבל, ומתיר הפירות באכילה. הרי שספק טוב
 50 להיתר מוציא מידי ודאי איסור.
 51 מתרצת הגמרא: הָתֵם וְדָא וְדָא הוּא - ודאי שמוציא מידי ודאי
 52 הוא, שכשם שודאי התחייבו במעשר, כך בודאי עישרם החבר קודם
 53 שמת, כְּדָרְב חֲנִינָא הוֹזָא, דְאָמַר רַב חֲנִינָא הוֹזָא, חֲזָקָא עַל חֶבֶר
 54 שְׂאִינוּ מוֹצִיא מִתַּחַת יָדוֹ דְּכָר שְׂאִינוּ מְתוּקָן].
 55 הגמרא דוחה באופן אחר: וְאִיבְעִית אִימָא, אָף אִם אֵין וְדָא
 56 שהחבר עישר את הפירות, מכל מקום אֵין כָּאן סָפֵק שמוציא מידי
 57 ודאי, אלא סָפֵק וְסָפֵק הוּא, שאף שאנו רואים שהתבואה נגמרה
 58 מלאכתה והרי היא בבית, יש צד לומר שלא באה מעולם לכלל חיוב
 59 טבל, ולכן די בספק אם עישרה החבר כדי להיתר הפירות. וְצַד הַסָּפֵק
 60 הוא שמא נהג החבר כְּדָרְבִי אוֹשְׁעִיא, דְאָמַר רַבִּי אוֹשְׁעִיא, מְעָרִים
 61 אָדָם עַל תְּבוּאָתוֹ - מותר לאדם לנהוג בדרך הערמה כדי שתבואתו
 62 לא תתחייב במעשר מן התורה, (זאת על ידי שמְכַנְּסֵה בַמִּזֵּין שְׂלָה
 63 - מכניס את התבואה לבית קודם שיפריד הגרעינים מוקש, וגומר
 64 את מלאכתה בבית, כְּדִי שְׂתֵהָא בְּהֵמָתוֹ אוֹכְלָת מהתבואה וְפִטְוֵהָ
 65 מִן הַמְּעֹשֵׁר - ולא יצטרך לעשר את הפירות קודם אכילתה. והטעם,
 66 משום שאֵין חיוב מעשר חל אלא אם ראו הפירות פני הבית והיינו
 67 שנכנסו לבית דרך פתחו) לאחר שנגמרה מלאכתם, ותבואה זו
 68 שנכנסה לבית קודם גמר מלאכה אינה חייבת במעשר, אלא
 69 שחכמים אסרו לאדם לאכול ממנה אכילת קבע והתירו לו לאכול
 70 ממנה אכילת עראי. ואולם את בהמתו מותר לו להאכילה אף בכמות
 71 גדולה, לפי שאכילת בהמה בכל כמות שהיא, נחשבת לאכילת
 72 עראי. מעתה, כיון שיש להסתפק שמא החבר שמת גם נהג כך, וגמר
 73 את מלאכת הפירות רק לאחר ראיית פני הבית, נמצא שפירותיו הם
 74 ספק טבל, ולכך הספק שמא עישר מוציא מידי ספק טבל. אבל באשה
 75 שודאי נטמאה, אֵין סָפֵק (אפילו קרוב לודאי היתר) מוציא מידי ודאי
 76 איסור.
 77 הגמרא דנה בראיה מברייתא אחרת. מקשה הגמרא: וְאִכְתִּי אֵין
 78 סָפֵק מוֹצִיא מִיַּד וְדָא, וְהֵתְנִיא, מְעַשֶׂה בְּשִׁפְחָתוֹ הכנענית של
 79 מִסִּיק (-שמלאכתו בלקיטת זיתים מזהעין) אֲהָד שהיה דר בְּרִימִזִּין
 80 (-שם מקום) שְׂהִיְלָה נָפֵל לְבוֹר, וְכָא בְהָן אַחַד וְהִצִּיץ בּוֹ כְּדִי לִידַע
 81 אִם וָכָר אִם נִקְבָּה הפילה, כדי לידע כמה ימי טומאה וטהרה יש לה,
 82 ולא ראה את הנפל, והסתפק האם נטמא כשהאזילה על הבור. וְכָא
 83 מְעַשֶׂה לְפָנֵי חֲכָמִים, וְהִתְרוּהוּ, מִפְּנֵי שְׁחִלְדָּה וּבְדָלָם מְצוּיִים שָׁם
 84 בבור, וקרוב לודאי שאכלו את הנפל או גררוהו לחורן קודם שהציץ
 85 הכהן. מסיימת הגמרא: וְהָא הָכָא דְּנָדָא הִטִּילָה נָפֵל לְבוֹר והייתה
 86 טומאה ודאית בבור, וְסָפֵק אִם נָדְרוּהוּ החולדה והברדלס, ושוב אֵין
 87 טומאה בבור, סָפֵק לֹא נָדְרוּהוּ, וְקָאָרְי סָפֵק גְרִירָה וּמוֹצִיא מִיַּד
 88 וְדָא טומאה.
 89 מתרצת הגמרא: לֹא תִימָא - אל תגרוס בברייתא הִטִּילָה נָפֵל לְבוֹר,
 90 אֲלֵא אִימָא

1 לא שָׁנוּ שכל אשה בחזקת טהרה לבעלה (אף אם עבר זמן וסתה),
 2 אֲלֵא כְּשִׁאֵין לָהּ וְסָת לַיָּמִים בלבד, כלומר, שאֵין לה קביעות לראות
 3 ביום מסוים בלא מעשה, אֲלֵא יֵשׁ לָהּ וְסָת לַיָּמִים וְלִקְפִיצוֹת יחדיו,
 4 שראתה שלש פעמים באותו יום לאחר שקפצה, וְכִיּוֹן דְּכַמְעַשָׂה
 5 תְּלֵיא מִלְתָּא - שוּטְתָה תְּלוּי גַם במעשה ולא רק בימים, אִימָא לֹא
 6 קִפִּיין וְלֹא תָוֵיא - יש לומר שלא קפצה ביום וסתה ולא ראתה, ויש
 7 להעמידה בחזקת טהרה אף אם עבר יום וסתה. אֲכָל אִם יֵשׁ לָהּ וְסָת
 8 לַיָּמִים לחוד, כיון שהגיע יום וסתה קודם שבא בעלה מן הדרך,
 9 אֲסוּרָה לְשִׁמְשֵׁם, שבחזקת טמאה היא, כל שלא בדקה עצמה ביום
 10 וסתה ומצאה טהורה. מבארת הגמרא: קָסְבַּר רַב הוּנָא וְסָתוֹת
 11 דְּאוּרִייתָא.
 12 דעה חולקת: רַבָּה בַר בַּר חֲנַה אָמַר, אִפִּילוּ יֵשׁ לָהּ וְסָת לַיָּמִים
 13 לחוד, מוֹתֵרָת לבעלה, אף אם עבר יום וסתה. מבארת הגמרא:
 14 קָסְבַּר רַבָּה בַר בַּר חֲנַה וְסָתוֹת דְּרַבְּנִין.
 15 הגמרא מבארת דין אשה שיש לה וסת קבוע, מתי מותרת לבעלה
 16 הבא מן הדרך כשעבר יום וסתה בהיותו בדרך: אָמַר רַב שְׁמוּאֵל
 17 מְשִׁמִּיה דְּרַבִּי יוֹחָנָן, אִשָּׁה יֹשֵׁב לָהּ וְסָת קבוע, בַּעֲלָהּ הבא מן הדרך
 18 מְחַשֵּׁב יָמֵי וְסָתָה - מחשב אם יכלה כבר להטהר מטומאתה אילו
 19 ראתה ביום וסתה, והיינו אם עברו שבעה ימים מיום וסתה) וְכָא
 20 עֲלִיָּה בלא לשאלה אם טהורה היא, שבחזקת טהורה היא, שאנו
 21 אומרים שאף אם ראתה ביום וסתה, כבר טבלה ונטהרה.
 22 הגמרא מבארת באיזה אופן נאמר דין זה: אָמַר לִיה רַב שְׁמוּאֵל בַּר
 23 יִבְיָא לְרַבִּי אָבָא, האם אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן את דינו אִפִּילוּ לבעלה של
 24 יָלְדָה - נערה, דְּבִיּוּא לְמַטְבֵּל - שבושה לטבול, ואינה טובלת עד
 25 שיפייסה בעלה וידבר אל ליבה שתטבול.
 26 אָמַר לִיה רַבִּי אַבָּא, אֲמַן וְדָא רְאֵתָה - וכי באופן שידוע לנו
 27 שראתה דם ונטמאה מִי אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן שאם עברו שבעה ימים יש
 28 לתלות שבודאי טבלה, והלא אִמַּר דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן באשה שכל
 29 ידיעתנו היא רק שעבר יום וסתה, והרי זה סָפֵק שמא רְאֵתָה סָפֵק
 30 לֹא רְאֵתָה, וְאִם תִּמְצָא לומר רְאֵתָה, כלומר, ואף אם ראתה, אִימָא
 31 - יש לומר שדבר טְבִילָה, ולכן אמר רבי יוחנן שמעמידים אותה
 32 בחזקת טהרה. אֲכָל באופן דְּנָדָא רְאֵתָה, אפילו אם בוגרת היא
 33 שאינה בושה לטבול, מִי יִימַר - מי יאמר דְּמִכְבְּלָה, וְהָוָה לִיה סָפֵק
 34 טבילה וְדָא טומאה, שהרי ידוע לנו שנטמאה, וְהַכֵּלל הוא שאֵין
 35 סָפֵק מוֹצִיא דבר מִיַּד וְדָא שלו. וכיון שדינו של רבי יוחנן אינו אלא
 36 באופן ספק אם נטמאה, אם כן אֵין לחלק בין בוגרת לנערה, וגם
 37 בנערה הבושה לטבול, כל שעברו ימים שאף אם ראתה יש לומר
 38 שטבלה, יש להעמידה בחזקת טהרה.
 39 הגמרא מביאה ברייתא ודנה אם היא סותרת את הכלל האמור שאֵין
 40 ספק היתר מוציא מידי ודאי איסור: וְלֹא - וכי אֵין סָפֵק מוֹצִיא מִיַּד
 41 ודאי, וְהֵתְנִיא, חֶבֶר (-מי שקיבל על עצמו להיות נאמן על
 42 המעשרות) שָׁמַת, וְהֵינִיחַ בביתו מְגוּרָה (-אוצר של תבואה) מְלֵאָה
 43 פִּירוֹת, אִפִּילוּ הֵן בְּנֵי יוֹמָן, כלומר אף אם ניכר שרק ביום זה נגמרה
 44 מלאכתן ונתחייבו במעשר, הָרִי הֵן בְּחִזְקַת מְתוּקָנִין - מעושרים
 45 ומותרים באכילה, שיש לתלות שהחבר תיקנם קודם שמתו. מסיימת

המשך ביאור למסכת נדה ליום רביעי עמ' א

7 שמשמשת כמה פעמים בלילה אחד, צְרִיכָה שְׁנֵי עֲדִים עַל כָּל
 8 תְּשִׁמִּישׁ וְתִשְׁמִישׁ, ותבדוק באחד לפני התשמיש ובאחד לאחריו,
 9 ובבוקר תעיין בכלום, או תִּשְׁמֵשׁ לְאוֹר הַנֶּהַר, ולאחר כל תשמיש
 10 תעיין בעד שקנחה בו, ויכולה לחזור ולבדוק בו. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים,
 11 דִּיָּה בְּשֵׁנֵי עֲדִים לְכָל הַלַּיְלָה, ותבדוק בעד אחד לפני התשמיש
 12 הראשון ובעד השני לאחר התשמיש האחרון.

1 נדה (שבעת ימים), וְאִי לֹא חֵיִישֵׁת לְסָת, שהרי לא טימאת את
 2 האשה טומאת נדה, אם כן יש לך לטהר אותה לגמרי, כיון שְׁמְקוֹר
 3 מְקוּמוֹ מְהוֹר הוּא.

משנה

4 המשנה מבארת את דין האשה שמשמשת כמה פעמים בלילה אחד,
 5 האם היא צריכה לבדוק בכל תשמיש: בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, האשה